

Supunere sau moarte – ultima solie de har?

Joi, 27 ianuarie 2005

Gili Cârstea

Cineva întreba cum se face că specialiștilor în protecția mediului nu le este rușine să prezică dezastre cumplite în viitor, provocate de alterarea climei globale, iar teologilor adventiști le este rușine să avertizeze lumea că vom fi confrunțați cu cataclisme înfiorătoare, pe baza autorității lui Dumnezeu și anunțate explicit în Scriptură.

Este adevărat că savanți din domeniul ecosistemului prognozează schimbări dramatice pe pământ, unele dintre scenariile lor fiind destul de îngrijorătoare. Pare că, dintr-o dată, Planeta Pământ este încolțită din toate direcțiile de pericole și amenințări. Clima își schimbă destul de brutal manierele elegante cu care ne obișnuise până acum, fizica platourilor continentale descoperă pericole pe care nu le anticipasem în trecut, iar asteroizi vagabonzi orbitând tot mai aproape de noi au declanșat proiecte foarte costisitoare, aceste amenințări fiind luate tot mai serios în considerare. Observatorii acestor fenomene sunt ascultați cu destulă sobrietate, zâmbetul ironic de pe fața incredulilor a pierit demult, iar cazurile când avertismentele lor erau socotite a fi deplasate sau alarmiste au dispărut cu totul. Cutremurul și valurile seismice din decembrie dau acestor cercetători o credibilitate nesperată. Toți se întreabă dacă planeta nu a intrat pe un drum al dezastrelor de unde nu mai există întoarcere, ceea ce, evident, ridică problema supraviețuirii rasei umane.

Tot la fel de adevărat este că savanții adventiști evită să vorbească despre sfârșitul cataclismic al planetei. Acuzați decenii la rând că nu sunt altceva decât niște alarmiști răutăcioși, ei s-au lăsat convinși că este mai folositor să se implice în proiecte sociale pentru îmbunătățirea vieții oamenilor, aceasta fiind o metodă eficientă de a-L predica pe Hristos.

Eu cred că este bine că teologii adventiști nu ies în fața lumii cu avertizări despre dezastrele finale. Concepția lor despre caracterul lui Dumnezeu nu ar face decât să împingă omenirea într-un abis la fel de sumbru ca bezna iadului catolic. Fiind convinși că dezastrele finale sunt actele lui Dumnezeu, ei ar împinge omenirea spre o pocăință a terorii, sigilând astfel pieirea veșnică a miliarde de oameni nevinovați.

Este adevărat, poporul acesta a fost chemat pe scena internațională spre a avertiza lumea că istoria civilizației noastre se va încheia brutal, cataclismic, dar cu posibilități fascinante ca oamenii ultimei generații să fie salvați. Dar, ca să poată supraviețui distrugerii

generalizate, populația trebuie adusă în situația de a alege în clară cunoștință de cauză dacă acceptă sau nu soluția salvatoare. Nu este posibil să-i mâne cineva cu forța, prin amenințare, pe un drum pe care nu îl doresc cu adevărat. Amenințarea cu cataclisme finale în caz de nesupunere în fața voinței divine nu face decât să agraveze rebeliunea, mascând-o sub interesul vital pentru supraviețuire. Aceasta este o capcană cumplită, pe care “duhurile răutății din locurile cerești” o pregătesc cu asiduitate. Ele vor reuși lovitura de grație, producând decrete pentru forțarea conștiinței prin amenințarea cu dispariția rasei. Națiunile vor legifera pedepse cu moartea împotriva celor care se opun lui Dumnezeu, într-un entuziasm religios demn de prezicerile lui Malraux.

Singurul motiv pentru care omenirea va ajunge aici este imaginea deformată pe care rămășița o are despre caracterul lui Dumnezeu. Dacă am fi primit cu bucurie lumina încredințată nouă despre neprihănirea lui Hristos, miliarde ar fi fost salvate, având posibilitatea să vadă clar diferența între Hristos și Baal, dintre puterea dragostei jertfitoare și cea a forței constrângătoare.

Confruntarea de pe Carmelul modern a fost îndelung amânată din cauza lui Ilie modern, care crede că Dumnezeu “va pedepsi până la exterminare” pe cei ce refuză să se plece în fața voinței Sale implacabile. Taifunul, focul și cutremurul vor lovi tot mai nemilos familia omenească, până ce Ilie va depăși limbajul de lemn actual, văzând în “farmecul inegalabil” al lui Hristos pe Dumnezeu Tatăl și caracterul Său iertător, pașnic, salvator, ca un “susur blând.” El va trebui să înțeleagă, o dată pentru totdeauna, că “mântuirea este o parte a naturii divine. Prerogativul lui Dumnezeu este să reconstruiască, nu să nimicească” (STMW 6, 17 noiembrie 1891). Și va mai trebui să înțeleagă că “puterea constrângătoare nu se găsește decât sub guvernarea lui Satana” (DA 759).